

Harra Pætur og Elinborg

1. Harra Pætur og Elinborg,
børn vóru tey so ung,
løgdu sínum ástum saman,
mongum eru forløg tung.

*Nú lystir meg í dansin at gá,
Meðan rósar og liljur tær grógva væl.*

2. Harra Pætur og Elinborg,
børn vóru tey so rík,
løgdu sínum ástum saman,
mongum eru forløg slík.

3. Legði hann hendur á frúnnar háls,
myntist við hana blíða:
”Hvussu leingi vilt tú, Elinborg,
festarmoy, mín bíða?”

4. ”Bíða vil eg í sjei vetur
uttan frænda ráð,
giftast ikki livandi manni,
meðan eg liva má.

5. Bíða vil eg í sjei vetur
móti mína frænda vilja,
giftast ikki livandi manni,
um enn meg kongur giljar.”

6. Harra Pætur stígur
í tað standandi floy:
„Eg forbjóði hvørjum manni
mína festarmoy!“

7. Harra Pætur stígur
í tann standandi stav:
”Eg forbjóði hvørjum manni
sova í hennar arm!”

8. Sjei vetur forgangnir vóru,
Elin tók at leingja,
akslar yvir seg kápu blá,
í glasglugga at standa.

9. Elin stendur í glasglugga,
sær hon út so víða,
fagur var tann knørrin,
hon sær eftir havinum líða.

10. Fullvæl kenni eg seglini,
fullvæl kenni eg rá,
fullvæl kenni eg knørrin tann,
ið harra Pætur ár.”

11. Elin gongur til strandar oman,
sínum bordum skeyt,
fagur var sá knørrin,
for bryggjuni fleyt.

12. ”Hoyrið tit , ríkir keypmenn!
hvat hava tit at selja?”
- ”Vit høvum skrudir og skarlak reytt,
tað besta, frú kann velja.”

13. Lítið er mær um skrudir
og ei um skarlak reyða,
mín bróðir er av landi úti,
tí syrgi eg meg til deyða.”

14. ”Hann er ei tín bróðir,
hann er tín biðlasvein,
hann er sær í Danimark,
har ræður for borgum ein.

15. Hann er sær í Danimark,
teir kalla hann harra Pætur ríka,
hann hefur fest ta donsku frú,
hon er ikki tygara líki.“

16. Elin gongur frá strondum niðan,
sveipar hon seg í skinn,
so gár hon í høgaloft
for Eirik, bróður sín, inn.

17. “Væl sitið tær, Eirikur, bróðir mín!
tað sigi eg tær av:
Vilt tú vera mín stýrimaður
yvur tað salta hav?”

18. ”Set teg niður við mínum borði,
drekki við mær í dag!
eg kalli tað ei vera moyggjarsíð
at sigla tað salta hav.”

19. Elin snúðist av hallini út,
mestan var hon vreið:
”Gud lati meg ikki liva tann dag,
eg biði teg bønir meir!”

20. Tekur hon allar moyggjarnar,
setur saman í ring,
hon tók upp ein silvursaks,
hon klippir hár umkring.

21. Tekur hon allar moyggjarnar,
hon klippir av teim hár,
síðan lærir hon allar tær
tað jútska riddaramál.

22. Tekur hon allar moyggjarnar,
sker teim riddaraklæði,
so ganga tær til strandar oman,
sum Elin fyri var.

23. Eirikur gongur til strandar oman
á tann sama dag:
”Eg vil vera tín stýrimaður
yvur tað salta hav.”

24. ”Eg seti ikki minni við
enn mín silvurring:
eingin kemur kallmaður
innan skipakring!

25. Eg seti ikki minni við
enn mín silvurkross:
eingin kemur kallmaður
inn á skip til oss!

26. Eg seti ikki minni við
enn mín silvukorða:
eingin kemur kallmaður
innan snekkjunar borða!”

27. Enntá var tað Elinborg,
dregur upp á seg glógva,
so gár hon til stýrið at stá,
og ternurnar at rógva.

28. Rókust úti á myrkum havi
mánaðirnar tvá,
ongar vættrar fingur tær
til nøkur lond at sjá.

29. Rókust úti á myrkum havi
mánaðirnar tríggar,
ongar vættrar fingur tær
til nøkur lond at síggja.

30. Ongur vættrar fingur tær
til nøkur lond at sjá,
fyri ta høggu boðaslóð,
so fell tann bylgja blá.

31. Svaraði frúgvín Elinborg
í fyrsta orði tá:
“Lovið heldur olmussu,
so fáum vær land at sjá!”

32. Summar lovaðu eina,
Elin lovaði tvá:
tá tók tokan at lýsa av
tær fingur land at sjá.

33. Allar lovaðu eina og tvær,
Elin lovaði trinnar:
tokan tók so at lýsa av,
tær fingur land at kenna.

34. Árla var um morgunin,
sólin roðar í fjøll,
tá tók tokan at lýsa av
for harra Pæturs høll.

35. Fríggjadagin í páskavíku
fóru tær út í hav,
tær komu ikki til landanna
fyr enn Santa Mortans dag.

36. Kasta sínum akkerum
á tann hvíta sand,
fyrst stígur frúgvín Elinborg
sínum fótum á land.

37. Úti í miðjum grasagarði
akslar hon sítt skinn,
og so búgvín gongur hon
í høgur hallir inn.

38. „Heil sitið tær, harra Pætur,
yvir ydra breiða borð!
plaga so allir høvískir sveinar
halda síni orð?”

39. Væl sitið tær harra Pætur
og tann danska frú!
Plaga so allir høvískir sveinar
halda sína trú?”

40. Harra Pætur snúðist yvir borðið fram
við silvurskál í hendi:
„Signi Gud tíni eygu tvá!
so gjølla eg teg kendi!”

41. Hoyr tú, frúgvín Ingibjörg,
tú ver mær ikki vreið,
meðan eg fylgi mínum systursoni
tríggjar dagar á leið!”

42. Meðan eg fylgi mínum systursoni
tríggjar dagar á leið;
komi eg ikki aftur tann fjórða,
so vænta meg ikki meir!”

43. Svaraði frúgvín Ingibjörg,
tár á kinnar lá:
”Hann er ei tín systurson,
fullvæl kann eg tað sjá.“

44. Svaraði frúgvín Ingibjörg,
tár á kinnar glíggjar:
„Hann er ei tín systurson,
so væl kann eg tað síggja.“

45. Svaraði frúgvín Ingibjörg
í triðja orði tá:
„Kallmanna hevur hon yvirbrøgd,
enn kvinnu hevur hon hár.“

46. Fylgdust tey til strandar oman
alt í einum liði:
harrar Pætur og Elinborg
og Ingibjörg tann triðja.

47. Ingibjörg stendur á hvítum sandi,
sára ið hon grætur,
Elin stendur í fremra stavni,
hirðir ei, hvat hon letur.

48. ”Liv nú væl, frú Ingibjörg,
tú hitt danska sprund!
eg havi fingið mín festarmann,
eg lænti tær um stund.

49. Liv nú væl, frú Ingibjörg,
við títt elvargangi!
eg havi fingið mín festarmann,
eg lænti tær so leingi”

50. Grátandi snúðist frú Ingibjörg
aftur í sína borg,
glaður siglur harra Pætur
heim við Elinborg.

51. Drukki var teirra brúdleypið,
kátt var teirra lív,
gingu bæði í eina song
harra Pætur og hans vív.

52. Farið fyri eystan, farið fyri vestan,
farið fyri verðsins enda,
tey koma bæði í eina song,
ið Gud vil saman senda.

Schrøder skrivaði upp í Suðuroy.